

Arrest

nr. 162 048 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1984.

Op 7 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 2 oktober 2015, met kennisgeving op 7 oktober 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2015 werd ingediend door:

Naam: C. (...) Voorna(a)m(en): S. (...) Nationaliteit: Tunesische Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Mahdia Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Op 07.04.2015 werd op basis van artikel 40bis§2,1° van de wet van 15.12.1980 de aanvraag tot verblijf ingediend.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 11.08.2007 te Bou Merdes met mevrouw H.N. (...) van Belgische nationaliteit (rr.(l). Als bewijs van dit huwelijk wordt een huwelijksakte opgesteld in Tunesië voorgelegd.

Op 23.07.2015 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ninove om dit huwelijk niet te erkennen, dit op basis van een advies van de Procureur des Konings te Dendermonde die vaststelde dat alles erop wijst dat het huwelijk tussen C.S. (...) en H.N. (...) een schijnhuwelijk betreft dat werd aangegaan om verblijfsvoordeel voor betrokkene te bekomen (zie daartoe de beslissing tot weigering van erkenning in het administratief dossier).

Gezien het afgesloten huwelijk in België niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd, kan betrokkene er verder geen verblijfsrecht aan ontleen. Betrokkene kan, bij gebrek aan een rechtsgeldig huwelijk, geen toepassing genieten van art40bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 30 oktober 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij op 10 november 2015 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en dat op 15 december 2015 een attest van immatriculatie werd uitgereikt. De verwerende partij stelt de vraag naar het actuele belang van de verzoekende partij bij onderhavig beroep.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens ter beschikking gesteld door de verwerende partij op 25 januari 2016 blijkt dat de verzoekende partij op 10 november 2015 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Zij werd op 15 december 2015 in bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

De Raad stelt dan ook vast dat de rechtstoestand van de verzoekende partij, nu zij door het bestuur in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, fundamenteel is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekende partij met de afgifte van dit attest van immatriculatie immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe op 2 oktober 2015 werd beslist impliciet doch zeker werd opgeheven. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Nu het bestreden bevel inmiddels is opgeheven, rijst de vraag welk nadeel de verzoekende partij nog lijdt bij en welk concreet voordeel zij thans nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring ervan. Er kan immers moeilijk worden ingezien welk nadeel nog uitgaat van of welk voordeel kan worden bekomen uit de nietigverklaring van een beslissing die niet langer ingrijpt op de rechtstoestand van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in deze, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

De omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekende partij nog beïnvloedt, hetgeen niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Er dient te worden benadrukt dat het aan de Raad is om te oordelen of de verzoekende partij die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij haar beroep.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing van 2 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Gelet op hetgeen hieronder wordt besproken dient de exceptie van onontvankelijkheid voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf niet te worden beantwoord.

4. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf (hierna: de bestreden beslissing)

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

4.1.2. De Raad dient vast te stellen dat het eerste middel in zijn geheel gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die de in casu geviseerde verwijderingsmaatregel betreft. Uit het voorgaande is echter gebleken dat het beroep onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2015.

Het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 11.08.2007 te Bou Merdes met mevrouw H.N. (...) en dat de aanvraag wordt geweigerd gezien de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ninove weigert het huwelijk te erkennen na advies van de Procureur des Konings te Dendermonde.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoeker geenszins een aanvraag heeft ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 11.08.2007 te Bou Merdes met mevrouw H.N. (...). Verzoeker is immers pas op 15 januari 2013 en dit te Sidi Alouana (Tunesië) gehuwd met mevrouw H.N. (...) (cf. stuk 2).

Dat derhalve de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel, de motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat in tweede instantie in de bestreden beslissing geenszins de wettelijke bepalingen worden weergegeven waarop verweerder zich steunt om de aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat in geen enkel geval de Vreemdelingenwet zelf voorziet dat een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zomaar kan geweigerd worden enkel en alleen verwijzende naar een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ninove.

Dat voorts verzoeker opmerkt dat zijn Tunesisch huwelijk door de Burgemeester van de stad Ninove wel werd erkend nu zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Dat verweerder, die plots weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen, echter gehouden was deze eerdere beslissing van de Burgemeester van de stad Ninove te respecteren.

Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat verzoeker in laatste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de geldigheid/oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de geldigheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.”

4.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en wordt uiteengezet dat de aanvraag voor een verblijfskaart wordt geweigerd nu de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan ontlenen aan haar huwelijk dat in België niet als rechtsgeldig wordt beschouwd. Er wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 23 juli 2015 om het huwelijk tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon H.N. niet te erkennen, op basis van het advies van het parket dat vaststelt dat alles erop wijst dat het een schijnhuwelijk betreft. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat de aanvraag wordt geweigerd *"enkel en alleen verwijzende naar een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Ninove"*.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)”

Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij de aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend in functie van haar huwelijk met mevrouw H.N. op 15 januari 2013 en niet op 11 augustus 2007, zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt vermeld en de plaats van het huwelijk verkeerdelijk wordt vermeld, dient de Raad vast te stellen dat dit een materiële vergissing betreft die echter niet van aard is dat deze tot de nietigverklaring van genoemde beslissing aanleiding dient te geven. Uit de motieven van deze beslissing blijkt immers duidelijk dat het huwelijk met mevrouw H.N. als uitgangspunt werd genomen. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij de huwelijksakte met H.N. bij haar aanvraagformulier (bijlage 19ter) van 7 april 2015 voegde, en dat op de bijlage 19ter naast vermelding van het feit dat de aanvraag gebeurt in functie van mevrouw H.N. van Belgische nationaliteit tevens wordt vermeld dat een huwelijksakte werd toegevoegd. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verder verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ninove van 23 juli 2015 om het huwelijk niet te erkennen op basis van het advies van het parket, waarbij wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat het opschrift van genoemde beslissing van 23 juli 2015 uitdrukkelijk vermeldt *“Uw huwelijk buitenland: 15-01-2013 te Sidi Alouane (Tunesië) met C.S. (...) (°(...)) onderdaan van Tunesië”*. In de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt verwezen naar het advies van de procureur des Konings van Dendermonde van 14 juli 2015. Dit advies dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, draagt als titel *“Afgesloten huwelijk tussen C.S. (...) en H.N. (...)”*. De procureur stelt hierin *“Ik verwijst naar uw brief van 21 april 2015 waarbij u advies vroeg aangaande het al dan niet erkennen van het op 15 januari 2013 in Sidi Alouane afgesloten huwelijk tussen partijen”*. Uit het voorgaande blijkt onomstotelijk dat een onderzoek werd gevoerd naar de geldigheid van het huwelijk gesloten op 15 januari 2013 tussen de verzoekende partij en mevrouw H.N. van Belgische nationaliteit. De vermelding in de bestreden beslissing van een huwelijk op 11 augustus 2007 betreft een materiële misslag. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon die dag gehuwd zouden zijn. Integendeel, het administratief dossier bevat een *“acte de mariage”* met betrekking tot een vorig huwelijk van de referentiepersoon met iemand anders dan de verzoekende partij op 11 augustus 2007. Dit kan onmogelijk het door de verwerende partij in de bestreden beslissingen beoogde huwelijk zijn nu het geenszins betrekking heeft op de verzoekende partij, in functie van wie de bestreden beslissingen werden genomen. Deze vergissing doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissingen.

Verder houdt de verzoekende partij verkeerdelijk voor dat haar huwelijk door de burgemeester van Ninove wel werd erkend nu haar aanvraag voor een verblijfskaart *“ontvankelijk”* zou zijn verklaard en zij in het bezit werd gesteld van de bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

In zoverre de verzoekende partij uit de vaststelling van de gemeente dat een huwelijksakte werd voorgelegd, waarna de aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij, afleidt dat de gemeente hiermee het huwelijk erkent, wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de gemeente in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart beperkt is tot het beoordelen van de volledigheid van de aanvraag en zij zich geenszins uitspreekt over de inhoud van de voorgelegde stukken, bevoegdheid van de verwerende partij, die zich uitspreekt over de gegrondheid van de aanvraag. Aldus betekent het overmaken van de aanvraag door de gemeente aan de verwerende partij niet dat de gemeente deze aanvraag *“ontvankelijk”* verklaart of dat zij hiermee het huwelijk erkent, hetgeen naar de verzoekende partij toe verwachtingen zou (mogen) scheppen over het verdere verloop van de procedure. Evenmin betekent het niet noodzakelijk dat de aanvraag zal worden ingewilligd door de verwerende partij of dat zij de geldigheid van het huwelijk waaraan de aanvrager een verblijfsrecht wil ontleen niet meer ter discussie mag stellen en zomaar moet aannemen. De verzoekende partij gaat voorbij aan het gegeven

dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 en § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de verwerende partij *“gehouden was deze eerdere beslissing van de Burgermeester van de stad Ninove te respecteren”*. Het feit dat zij documenten heeft voorgelegd die vormelijk voldoen aan de door het gemeentebestuur gevraagde documenten, sluit niet uit dat deze documenten niet volstaan om de aanvraag gunstig te beoordelen. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de burgemeester noch de verwerende partij enige verwachting zou hebben gecreëerd bij de verzoekende partij dat haar aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er onder meer stukken werden voorgelegd ter staving van het huwelijk, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of dit huwelijk in België als rechtsgeldig dient te worden beschouwd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. De verzoekende partij beperkt zich echter tot de stelling dat zij, alvorens de bestreden beslissing werden genomen, niet werd uitgenodigd stukken voor te leggen en dat zij niet werd gehoord omtrent de geldigheid van haar huwelijk, zonder concrete elementen aan te brengen. De verzoekende partij blijft echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze elementen die zij nalaat te vernoemen een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraagprocedure uitvoerig in de gelegenheid is gesteld haar standpunt kenbaar te maken, nu uit de bijlage 19ter blijkt dat zij drie maand in de gelegenheid werd gesteld haar aanvraag aan te vullen. Het stond de verzoekende partij vrij in het kader van deze aanvraag alle elementen die zij nuttig acht aan de verwerende partij mee te delen, te meer de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager rust. Zij toont niet aan dat zij belemmerd werd het bestuur op de hoogte te stellen van bepaalde elementen. Voorts kan niet van de verwerende partij verwacht worden dat zij zelf bepaalde stukken of inlichtingen zou opvragen. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (cf. RvV 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij blijkens de bewoordingen van het middel eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN